Temps ordinari – Vint-i-tresè diumenge

Ez 33, 7-9
Rm 13, 8-10
Mt 18, 15-20

Nosaltres no vivim pas sols, sinó envoltats d'altres persones: a casa, a la feina, al veïnat, a la comunitat… I ben aviat ens adonem d'una cosa: que les persones que ens envolten no són perfectes. De vegades, actuen malament, o almenys ens ho sembla: fan coses incorrectes, prenen actituds contràries a l'evangeli. Davant d'aquest fet, que és de l'experiència diària, quina és la nostra reacció? N'hi ha que reaccionen criticant. Alguns, sembla que tinguin vocació "d'espies": s'assabenten de totes les faltes dels altres. O com deia amb gràcia un andalús: "Los hay que tienen mal de cervicales… de tanto mirar de reojo".

Però parlant seriosament, el pitjor és que alguns, fins i tot, fan la sensació que gaudeixen descobrint els defectes dels altres. Però quan s'actua així, com que es fa sense amor, sempre es fa mal. Es trist tenir a prop una persona que té l'hàbit de criticar, perquè sempre és causa de tensions, desunió i suspicàcies. Una persona així, encara que no pretengui directament fer mal, de fet sempre en fa. Sempre. Déu ens ha fet el gran do de la paraula. Em serveix per aixecar o per enfonsar els altres? Per crear unió o desunió? No oblidem allò que es diu: que la llengua és "l'arma més perillosa" que tenim. Com l'utilitzo?

N'hi ha d'altres que no critiquen, però se'n van a l'extrem contrari: se'n desentenen. Diuen: Jo no em fico mai amb ningú". I ho diuen com si fos un mèrit. Potser sí que alguna vegada significarà una autèntica actitud de respecte a l'altre. Potser sí. Però, sovint, darrere d'aquestes paraules s'hi amaga l'actitud d'aquell que té per norma viure exclusivament per a ell mateix i els altres "que s'espavilin", "és problema seu", "ja s'ho trobaran". Però això no és considerar l'altre com un germà a qui cal ajudar i estimar. Això, diguem-ho clar, és egoisme. Recorda la coneguda actitud bíblica de Caín: és que sóc el guardià del meu germà? Descobreixo en mi quelcom d'aquesta actitud egoista?

«Ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si et fa cas, t'hauràs guanyat el germà». Es l'actitud que ens inculca Jesús: el diàleg sincer, amistós. Sobretot amb les persones més properes: ni criticar-les, ni desentendre-se'n. Ajudar-les a retrobar el camí perquè està en joc la seva felicitat. Que, sovint, va lligada a la nostra. L'amor no es mostra únicament dient paraules de lloança. Sinó també, quan cal, amb una paraula de correcció. Però feta des de l'estimació. És a dir, acostant-nos a l'altre d'igual a igual: no des "de dalt" sinó, com un germà, perquè jo també tinc necessitat de ser corregit. I parlant-li de cor a cor: que se adoni que el vull ajudar a canviar, no tant perquè em molesten els seus defectes, sinó perquè l'estimo i desitjo sincerament el seu bé i la seva felicitat. Abans de fer entendre a l'altre que s'ha equivocat, és necessari demostrar-li-ho i convèncer-lo que l'estimo. I qui estima no fa mal. És així com procedim habitualment amb la parella, amb els fills, amb aquells amb qui convivim? L'objectiu, ha dit Jesús, és guanyar-se el germà. Guanyar-se'l. No humiliar-lo, ni enfonsar-lo, perquè això desuneix i separa.

I diguem, finalment, que quan som nosaltres els qui rebem la correcció, hem de saber acceptar-ho sense perdre la pau. De moment, potser ens sabrà greu, però ben segur que ens ajudarà a progressar. Ens coneixeríem molt millor nosaltres mateixos si sabéssim escoltar amb pau tot el que els altres veuen en nosaltres. Reconèixer els propis defectes és el primer pas per a millorar. I no oblidem que aquell que no admet ser corregit, a més de no millorar, acostuma a fer el ridícul: tothom s'adona dels seus defectes, menys ell. Com rebem les correccions que ens fan les persones que ens estimen? Certament no és fàcil complir tot el que hem dit. Per això l'evangeli acaba recomanant-nos que preguem junts. Perquè així es farà present en nosaltres l'Esperit del Senyor, que és un Esperit d'Amor. I l'amor sempre facilita les coses. Reflexionem-hi.

Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A."*** *Editorial Claret, 2004*

ETIQUETES
MIRADA CRÍTICA EGOISME DIÀLEG